

הלכות חל המועד בימן תקמה

(ט) להקמיר אפלו בכתובה שלנו (לה) שהיא בכתובה משויט"א: ו שאין בותבין (י) (לי) שטר-חוב פמועד. ואם אינו מאמניו מלוה ללוה (לי) (והלנה צריך למעות) (לח) או שאין לו לסופר מה יאכל, הרי זה יכתב: הגה ומטר (לט) לכתב שטר-מכירה במועד (תיסמו), (מ) אכל אין לכתב שטר (יא) אריסות וקבלנות (מא) שקבל קדם המועד (יבנו ירוסח): ז (מב) ככל הדברים שמתר לכתב, אפלו בלא שווי מתר, וכל מה שאסור לכתב, (מג) אפלו על-ידי שווי (יג) אסור: הגה וקבלות

באר היטב

שיסמכו. וקצת נהגין לצשות שורה הקלונה עקמה. וטו העלה דהמקל בלא שווי לא הספיד ושפיד של לסמך על פסק ב"י, ע"ש: (י) שט"ח. ואם נתן לו הפעות מתר לכתב, דיש לחש שמא ימותו העדים, מ"א: (יא) אריסות. האחרונים העלו דאין חילוק בין מכירה לאריס וקבלנות, דבשניהם אם נצטוו קדם המועד וצתה וצתה לכתב, אם הנה לו אנס שלא הנה לו ומן לכתב קדם מועד, מתר בשניהם, ואם לאו אסור בשניהם, צ"ע ט"ו: (יג) אסור. ע"ס

לכ"צ. ועין ט"ו ששקל בכתבה, ע"ש: (ט) להקמיר. צ"ל ונהגו להקמיר לשנות אפלו וכו', וכו"ה ב"מ. והשוני הוא שבוותבין באלסטון, ואע"כ דלא מקרי שווי אלא קשונה האותיות שבדורים, מ"מ פ"ן שמידיא מתר אגרות שלום בלא שווי כמ"ש הקסבר אלא שקחנו לשנות, די בשווי זה, אכל כהבים האסורים לכתב אסורים אפלו באלסטון, עכ"ל ד"מ. ורב פוסקים כתבו דמשויט"א לא מקרי כהב בלא, ואפשר דמשום זה נהגו להקל בכל הכהבים, ויש להם על מה

משנה ברורה

שלום בלא שווי, כמו שקבת הרב בית-יוסף, אלא שנהגו לשנות, די בשווי זה: (לה) שהיא בכתובה משויט"א. וכמה אחרונים כתבו (לו) דבמדינתנו נהגו להקל בכתב משויט"א וכן בקבת שלנו דאינו מעשה אמן, ויש להם על מה שסימכו, והמקמיר יחמיר לעצמו, (לי) ונהגין לשנות קצת לעשות שורה עליונה עקמה. ועין בבאור הלכה. ונ"ע, דבמקומה אבותה, לכלי עלמא יכול לכתב אפלו בקבת שהוא מעשה אמן ואין צריך לשנות כליל: (לז) שטר-חוב במועד. דיוכל להמתין לכתב אחר שטר אחר המועד. ואם כבר נהן לו הסעות (ב) אפלו בפני עדים וקנין, מתר לכתב, דיש לחש שמא ימותו העדים ויכפר אחר-כך, וקמו שקבתו סעיף ה גבי מתנות [מ"א, וכן הוא

באר הגולה

אפלו בכתובה שלנו שהיא בכתובה משויט"א. עין משנה ברורה. והנה אף דלענין שבת קמא לן דהכתוב בכל כתב ולשון של כל אשה חוב, ומאי גרעא כתב עברית מהו? צריך לומר דאף-על-פי-כן לענין חל-המועד לא אקרו כי אם כתב שהיא מעשה אמן, וסתם קתב לכו' קתב אשורית מקרי מעשה הדין. והספר טור וקציעה מארץ בענין זה ודעוהו שיש להקמיר גם במשויט"א על-קל-פנים בכתב ידי סופר, וקמו שהיה להיות לצבור לקבל נאה מימד לכתובותיהם שהוא מעשה אמן. לפיכך נכון שלא יכתב כתיבה נאה באינה כתב ולשון שהיא, בין משויט"א בין פכתב העפדים, כי הפל קתב הוא לכל אשה בכתבה וכלשונה, עד כאן לשונו. ואף שהעולם נהגו להקל בנה ואין למחות בנה שיש להם על טי שסימכו, טבל מקום טוב לחש לדברייהם) אם לא לצדף גדול, והפסט לענין פרקמטא שאינה אבונה בנדאי נכון למצט לכתב אודות זה בחל-המועד כל מה שיוכל:

בירושלמי: (לז) והלוה צריך למעות. בחל-המועד (לס) אפלו שאינו לצדף אפלו אחר המועד אסור. ואם לא ימצא אחר המועד מעות ללוה (לט) מתר לכתב, דהרי לה דבר האביר: (לח) או שאין לו לסופר מה יאכל. לדעת המגן-אברהם לעיל בסימן הקמב, (מ) הנינו דוקא שאין לו כלל אפלו לחם ומים, ולהיש-אוקרים שם, הנינו שאין לו גדי צרפו לשמחת יום-טוב: (לט) לכתב שטר-מכירה במועד. בגון שפכר לו קרקע (מ) לצדף המועד) (כגון שהיה צריך לחפר שם טיט לתמן תצורו לצדף המועד, וכנ"ל בסימן תקמ, וכי האי נוגא), וכנ"ל בסימן חקלט בסעיף יב, אכל כשפכר (מב) קדם מועד אסור לכתב במועד אף-על-פי שיש לחש שיתחור פקו, כמו שטר-אריסות דאסור לקמה ואם לא (מג) דהנה לו אנס (מז) או שלא היה לו פנאי לכתב (מח) קדם מועד, והשעם, דאף שיתחור המוכר או בעל-השדה ליכא פסידא ללוותה או להאריס, (מו) דיוכל לקנות שדה או לקבל באריסות במקום אחר. ואם המוכר צריך למעות ואין הלוותה וצתה לתן לו כל זמן שאין כותב לו שטר-מכירה, נראה דמתר, וכנ"ל לענין הלואה: (מ) אכל אין לכתב שטר אריסות וכו'. באמת הוא הדין בשטר-מכירה אם מבר לו קדם המועד פס"פ אסור וכנ"ל, אלא משום דלענין שטר-מכירה יכול לציר התר פתיכה פנון שפכרו במועד לצדף המועד, מה שאין פן באריסות וקבלנות לא שדך לוטר שיקבל השדה לצדף המועד, ולהכי שנה תכתב אבלי: (מא) שקבל קדם המועד (מב) מתר אף לענין חכירות וקבלנות. אם שלח שלוהו ליריד, מתר למשלח לכתב לו נאנס או לא הנה לו פנאי לכתב קדם המועד (מג) מתר אף לענין חכירות וקבלנות. אם שלח שלוהו ליריד, מתר למשלח לכתב לו אגרת בענין סחורתו, דכל זה הרי דבר האביר [ח"א], והנינו כשלא כון מלאכתו במועד: ז (מב) כל הדברים וכו'. הנינו המבארים לעיל בסעיף ה או שהוא דבר האביר: (מג) אפלו על-ידי שווי אסור. פרוש, שעושה שווי בידו (מח) בשעם הפתיכה, בגון שאוחה הקולמוס (מט) בין גודל לאצבע, או שעושה שורות עגלות או עקמות והכתב עצמו אין בו שווי, זה אסור, אכל אם יש שווי בכתב עצמו, בגון שעושה האותיות חתוכות ושבורות באמצעיתן והיו"ד עושה אותו קעין עגול קטן, והו מתר. ונהו לענין פתיכה קרבע, אכל לענין

שער השני

(לס) ב"ח וט"ו ואלה רבה ושי"א: (לב) מנגן-אברהם: (לז) פרי מגדים: (לח) כן כתב המגן-אברהם במקצתו לפי דברי הרמב"ם וכן ברש"י שצל הר"ף, וכמו בקמ"א וכו' בסתמא ואלה צריך למעות, ומשעם גמ"ן כמו לדעת הרמב"ם, וכן השתיק השלחן-ערוך ודברי אדם: (לט) מנגן-אברהם ושי"א: (מ) והשלחן-ערוך שמים פתחלת חברו העתיק לדינא מהמגן-אברהם, דמה שהתיר בשביל פועל הנינו שאין לו לפועל כלל אפלו לחם ומים, והכא בענינו העתיק דאפלו יש לו מה לאכל ויכפר הפתיכה יתה לו להתנהג גמ"ן שרי, ואשתמיטתה הסוגיא דילפינן שם דין פועל מדין לקבל השווי קמלונתנו: (מא) מנגן-אברהם והג"א: (מב) ט"ו ומגן-אברהם, ובחורות-הארס נאיתי השעם, דהוא רק נמנת נוח הפועל במועד ולא מקרי פסידא להאריס, ולפי דברי אגשור דאף אם הנה לו אנס קדם המועד ולא הנה יכול לכתב, גמ"ן אסור, והוא הדין לענין שטר-מכירה, ושלא כדברי התוספות, ועריך עיין: (מג) אלה רבה וט"ו ושי"א: (מח) פג"ד-ישע: (מח) אף דבאמת מנגן-אברהם לא נפר שום תנאי לחלק בין הנה לו אנס קדם המועד או לא, ואפשר דלעצמו בכל גווי אסור וכן לדברי הרמב"ן הפ"ל, מפל מקום אי אפשר לחלק על התוספות פל"מן שאין לנו ראיה מבנת לנה, ובפ"ט שבבית-יוסף וכן בדברי-המשה האר"י מביאין את דבריהם להלכה, והעתיקו הט"ו ואלה רבה ושי"א: (מ) מנגן-אברהם. ולקאורה לקה לא נהיר בשביל המוכר שמת לא יזמן לו קנה אחר כמותו, ואפשר דכשם שאמרינן פני לוקח שיוצאנו הכי גמי גמי מוכר, וכן משעם קצח כולשון התוספתא דרבנן אין חוששין פלל שפא יקדמו אחר, לא לענין אריס ולא לענין בעל-הבית, והוא הדין בענינו לענין מכר: (מ) ט"ו ואלה רבה ושלחן-ערוך שמים: (מט) ט"ו ושי"א: (מט) אף דבתרומת-הדין בשם אחר מהגדולים המיר זה, כמובא בבית-יוסף, ע"כ-ל-זה מלשון המחבר כפי מה שבארו הט"ו משעם שנתמיר בנה, ובאמת כיון דעקר האסור בחל-המועד משום שבת, פדאי"א פפרק ב, וכוה יש יותר עמל נט"ח. ועין בבאור הר"א שפכב מדלא חלק בכתובה, וכלול גם ענין זה:

הַלְבוּת חַל הַמוֹעֵד סִימָן תְּקוּמָה

ביאורים ומוספים

מעשה אומן, ועוד שבין שאינו לצורך המועד אסור אף מעשה הדיוט.

[משנ"ב ס"ק לה]
[אין צריך לשנות קל"ל²⁷].

[משנ"ב ס"ק לו]
[אם לא ימצא אחר המועד מעות לקלות מקר לקהב, דהני לה דבר האבד²⁸].

29) ואם לזה את הכסף לצורך הגדלת עסקיו, דעת הגרש"ז אויערבך (שש"כ פס"ז הע' עד) שאין זה נחשב כידבר האבד אלא כמניעת רווח, ואסור לכתוב עבור הלואה כו' שטר במועד. אכן, אם מקבל הלואה גדולה במיוחד שאינה מצויה בזמן אחר, מותר לכתוב עליה שטר אף שהיא לצורך הגדלת עסקיו ורווחיו, כיון שדומה הדבר לדין יריד המבואר לעיל (סי' תקלט ס"ק יח), שכל רווח גדול שאינו מצוי נחשב כידבר האבד.

[משנ"ב ס"ק לט]
[לצורך המועד³⁰].

30) והוא הדין במקום שעלול להיות הפסד אם לא יכתוב, כגון התורם לצדקה ומתנה את תרומתו בכחיבת קבלה כנגד התרומה, וכן תורם הרוצה לתרום באמצעות שיק, דעת הגר"מ פיינשטיין (ספר הזכרון מבקשי תורה חול המועד עמ' תסה-ד) שבאופן כזה מותר לכתוב, כיון שאם לא יתרום כעת שמא לא יהיה בדעתו לתרום אחר המועד.

27) ואף שלענין מי שכותב הידושי תורה במועד [שמבואר בשו"ע להלן ס"ט שמותר לכותבם במועד כדי שלא ישכחם], כתב המשנ"ב (ס"ק מז) שמי"מ צריך לכתוב בכתב משיט"א, ואם צריך לכתוב אות מרובעת יעשה שינוי ויכתוב אות שבורה, ביאר הגרש"ז אויערבך (שש"כ פס"ז הע' עו) שבפרקמטיא צריך לכתוב את החשבון באופן שאם הלקוח יבקשנו יוכל להראותו, ועל כן מן הראוי לכתבו יפה, מה שאין כן הידושי תורה יכול לכתוב באופן שיבין הוא עצמו אף אם לא יהיה כתב יפה כל כך, ולפי זה כתב שכשכותב בפרקמטיא לעצמו יהא טעון שינוי.

ולענין מי שמצא אבידה ורוצה לתלות מודעה על דבר האבידה, דעת הגר"י קניבסקי (ארחות רבנו ח"ב עמ' קכה) שיש לכתוב את השורה העליונה עקומה, וכן הביא בספר משפט האבידה (סי' רסז ס"ג שערי צדק ס"ק כז).

[ביה"ל ד"ה אפלו בכתיבה]
מכל מקום טוב לחש לדברי²⁸].

28) וכן לענין לקבול לפני ערכאות במועד, כתב במשנ"ב לעיל (סי' תקלט ס"ק יב) שאם אינו דבר האבד, מותר לעשות כן רק בעל פה ולא בכתב, וביאר בשעה"צ שם (ס"ק יג) שני טעמים בזה, האחד מושם שכמה אחרונים כתבו שכתב לשונות העמים נחשב

הלכות חל המועד סימן תקמה תקמו

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק מד]

של שצנהו⁽³¹⁾. ואפשר דהוא הדין בלוחות שלטנ⁽³²⁾ וכו', מה שפירשין בקנה"עונת על הלוחות מעצמות פסיד⁽³³⁾.

31) והקשה בביה"ל לעיל (סי' שמ ס"ד סוף ד"ה במשקין) שכאן התיר הרמ"א לכתוב על לוחות של שעות, והגר"א (באן) הוסיף שאף בשבת אם כתב בן פטור, ואילו במשנה (שבת קד, ב) מובא שיהכתוב על שני לחי פנקס חיוב, ופירש רש"י שהם לוחות הטוחים בשעה. וישב הגר"נ קרליץ (הוט שני שבת ח"א עמ' קג) שיהבן שכאופן שהוא לוח עץ שעליו מרוחה שעה הרי הוא כתב המתקיים וזה דיבר רש"י, ואילו הרמ"א כאן מדבר באופן שהלוח כולו שעה ואז הכתב אינו מתקיים כל כך.

32) ובתיבת אותיות העשויות מקרם על עוגה, דעת הגרש"ז אויערבך (שש"כ פס"ו הע"ב בט) שיש מקום להקל במועד, כיון שאין זו כתיבה גמורה. ובשו"ת באר משה (ח"ו סי' ק) כתב להתיר בפשיטות, כיון שאין זה חמור מאיגרת שלומים שהותר לכתובה 'במעשה הדיוט' במועד, אך הוסיף שלכתחילה עדיף שלא לכתוב בכתב מרובע כמו בספר חורח.

33) ולענין כתיבה בניד על גבי לוח, דעת הגר"מ פיינשטיין (ספר הזכרון מבקשי תורה חול המועד עמ' תסה-ד) שמותר, משום שאין זה כתב המתקיים. אכן הוסיף, שאין זה היתר גמור, משום שדברי הרמ"א להתיר כתב שאינו מתקיים נאמרו דוקא כשכותב כתיבה מועטת לזכרון בעלמא, שכיון שאין בזה טירחה ואינה אסורה במועד אלא משום לא פלוג, לכן התירו בכתב שאינו מתקיים, אבל כתיבה גמורה שיש בה טירחה, לא התירו אף בכתב שאינו מתקיים. וכן דעת הגרש"ז אויערבך (שש"כ פס"ח הע"ב קכה) להתיר כתיבה בניד, שאף שהכתב מצד עצמו מתקיים, מימ כיון שהכתב עומד להמתקן גם נמחק במקל, ועוד שאין מדיקקים בכתיבתו, הרי זה מעשה הדיוט ומותר לכתוב באופן זה במועד.

[משנ"ב ס"ק מה]

פן לא יקצא אחר"ך על-ידי מי לשלטה⁽³⁴⁾.

34) ואם הושש הרב המשיב שמא לא יהיה פנאי בירו אחר המועד,

כתב בשו"ת המבי"ט (ח"ג סי' עו) 'ונפניתו ביום אחד מימי חול המועד של סוכות להשיב עליהם, כי החכם הצעלה וכו' אמר לי שהיו הולכים אנשים דרך שם מיר אחר החג, והיה דבר האבד אצלך גם אצלי, כי אולי לא יהיה לי פנאי אחר החג וכו' במשא ומתן בדברי תורה ושאלות אחרות מבחין וטורח בעלי דעים ורבים מלבד קביעות למוד הישיבה עם החכמים והתלמידים יצ"ו'.

[משנ"ב ס"ק מז]

אין ש"ך לומר יקמין עד אחר יום-טוב⁽³⁵⁾.

35) אכן לענין סידור חדושי תורה שכתובים אצלו מכבר ורצה לכותבם שוב ולסדרם בסדר נכון, כתב החי"א אדם (וכלל ק"א סי' ס"ח) שאסור לעשות כן במועד. וכן הגהת חידושים שכתב מכבר או עריכת מפתחות וכל כעין זה, כתב הגר"י וייס (הובאה תשובתו בספר הזכרון מבקשי תורה חול המועד עמ' תסה) בשם הש"ד חמד, שאסור לעשות כן במועד, אמנם אם יודע שאם לא יעתיקם במועד לא יהיה לו פנאי לעשות זאת בזמן אחר ועלול לשכוח, מותר משום דבר האבד.

וכן מי שרצה לכתוב בכדי שיתברר לו הלימוד יותר על ידי הכתיבה, דעת החז"א (הוט שני חול המועד עמ' רב), מעשה איש ח"ד עמ' עד) שאין להחשיב זאת כמניעת רווח בלבד ולאסור, כיון שביחס לתורה הכל נחשב 'דבר האבד'.

סימן תקמו

דיני ארוסין ונשואין בחל המועד

[משנ"ב ס"ק א]

אכן משני אחים או שתי אָחיות⁽¹⁾.

1) נראה מדבריו שהכריע את ספיקו של הפמ"ג (משב"ז ס"ק א), שדן בדברי הט"ז (ס"ק א) שהזכיר רק שתי אחיות, האם הוא הדין שני אחים, ומדברי המשנ"ב נראה שהכריע שגם שני אחים או אח אחות דינם שיה לדינן של שתי אחיות.

הלכות חל המועד סימן תקמה תקמו

יח באר הגולה

(מד) של שעה (יג) מתר לכתב, לפי שאינו קנה המתקנים (כ"י בשם א"ח): ח [*] מי ששאלו לשאל ממנו שאלה ואין השליה רוצה להתעכב עד אחר המועד, (מה) מתר לכתבה, וכן (מו) מתר להעתיקה, מפני שחשוב דבר האבד: ט (מו) וְאִם שָׁמַע דְּבַר-חֲדוּשׁ, (מה) מתר לכתבו כדי שלא לשכח, וכן אם ראה ספר מחדש מתר להעתיקו אם לא ימצא להעתיקו לאחר המועד: י ז' רַבִּין (טט) בין דיגי ממונות בין (ג) דיגי נפשות, ומשמתיין ומסין למי שלא קבל עליו הדין: יא פ' מתר (נא) לקבל בשביל (טו) הוהותיו בחל המועד:

תקמו דיגי ארוסין ונשואין בחל המועד, ובו ה' סעיפים:

א (ב) (א) אין נושאין נשים במועד, לא בתולות ולא אלמנות, ולא מיבמין. (ב) וימתר (ג) לארס,

שערי תשובה

[*] מי ששאלו לשאל ממנו ברי, בשורת הדרכיו חייב סימן טמו קנה שאלה שוב תשובה הוא צרכי רבים, ואפילו אינה לצורך המועד מתר לכתב דתיבה א"צ אמונת כ"כ, ונמנה ס"ח שאני שצריך אמן גדול לקבץ כתב אשורית דומה לקבץ הספר וישלח תדבק את כמות (נח מפני למיש הפמ"א ילמחן אות אינו מעשה אמן וספר, אך אפשר שאם תוסף פאמצע הפסח וצריך גרידה וקמיה לקבץ אומיות המהמקסם שנתקסו ע"י גרידה סמוך משם וצריך למשן או לעלות האומיות בכדי שתתקרב, נראה שגם זה צריך אמן ואסיד בתיבה. נראה שכל לפי הענין, אם צריך אמן למעשה זו אם לא, ואם צריך אמן אף שעשה הנהג' רוצה לעשות אסיד בין שנתן המעשה צריך אמן רבים, ואם נתן אותה בנהיג' אסיד משום שאין זה קבור המורה,

לשם לעשות בי הפות מבי אפים או משתי אחיות ביום אחד, ו"א דאפילו בשבוע א' אין לעשות, אבל בי הפות משני אנשים לשתי נשים מתר דלא ש"ך ערב, וכן הנה נהגו מורי הר"ר יהואל לעשות הפת יהום או יחומה עם הפת אחד מבניו ביום א', ועין ט"ז: (ג) לארס. וכ"ש שמתר לקבץ תנאים לשרוף בחוה

משנה ברורה

לו במועד ללמוד מתר לחפן ולקרוך בעצמו, וכל-שכן על-ידי עבדו, דהני דבר האבד, (ט) אבל אסור לחפן קנטרס כדי לכתב עליו אחר המועד. וכתבו האחרונים: כל מה שמתר לכתב, מתר לעשות קולמוס ודיו הצריך לזה. והלשונט לצורך דברים המתקנים נספחם בפאליה רבה, ובלקט הקמח אסור קנה מפני שהשרטוט בא נק ליפוי הכתיבה, ונק בתפלין ומזוזות שאי אפשר בלא סוד, דאסור בלא זה, שרי: י (טט) בין דיגי ממונות. ורוצה לומר, דמועד לא הוי כמו שכתב יו"ס טוב דאסור לדון עם אפלו נתנצו שמיים, (ט) וקנה שרי אם נתנצו הפעל-דינים לדון עם, דאלו לכפוח, לפעמים אין יכול לקבץ לבעל-דין שניבא בניסן וחשתי, כדאימא בחשן-משפט סימן ה, עין שם: (ג) דיגי נפשות. המספר השמיני לשון הפריקא, ומגרי בזמן הפות דהנה משל עליהם לקנס "ובערס הניע מקרפד": יא (נא) לקבל וכו'.

הינו בבית-הכנסת. וצ"ל לעיל סימן הקלט סעיף ג בהג"ה:
א (א) אין נושאין נשים במועד. דאין מערבין (ב) שמחה בשמחה, (ג) ואפלו נשואין בלבד בלא סעודה גם כן אסור. וכתבו האחרונים, דהא דאין מערבין שמחה בשמחה דוקא באדם אחד, אבל מתר לשני בני-אדם, לפיכך מתר לעשות הפת יהום ויחומה או עני עם שמחת נשואי בניו ביום אחד, אכן מלשני אפים או שתי אחיות) או אף ואחות נוקרין שלא לעשות (ג) ביום אחד: (ב) וימתר לארס. דהניגו אפלו לקדש, דבארוסין לבד ליכא שמחה, וכל-שכן

שער הציון

(ג) מגן אברהם ושי"א: (נא) בית-יוסף: (נב) וכן מצאתי בהדושי רש"י"א שכתב להלכה למעשה, עין שם: (נג) אחרונים: (נד) תשובת הרשב"א ומובא בבית יוסף, וצ"ל בספר מור וקציעה: (נז) פרי-מגדים: (נח) פוסקים: (נו) מהצ"ח השקל בסימן הקלט: (נז) גמרא. ועוד יש שם טעמים, דהיינו "ושמחה בתורה" ולא באשתך, וגם שאם יבטל על-ידי-ה' מפרית ורבה, דאם נותר לשא במועד. וישתא כל אחד עד המועד דאו לבו פנוי, וגם דעל-ידי-ה' לא יצטרך להוציא הוצאות על הסעודה, ודקמפס במה שהוציא לשמחת יום-טוב: (צ) בן מוכח בדרך יח עפרד ב מקרמא דקמא דבי שמואל, עין שם, וכן כתבו הר"ב"ש והמגרי"א יוסף. וצ"ל בכתבות דף מז במהרש"א שם, דאף לכאן דקביא לה הנשיאת נשים במועד הוא אסור דאורייתא, הוא דקא נשואין עם סעודה, אבל נשואין בלא סעודה או סעודה בלא נשואין, כגון שהיה הנשואין בערב הנהל והסעודה בלילה, אף לכאן דאסור אינו אלא סדר-פנוי, וכן כתבו האלה רבה והפגרי"שע: (י) השמטתי מה דאימא בסי' שקמקצת ספרים כתוב 'בשבוע אחת', כי בבאורי מהרש"ל על הסמ"א קנה שהיה שעות-סופר, דאין סביר שרבי יהודה חסיד תחיל על הגמרא, צ"ל כאן לשון. וכנראה למה דאימא בגמרא דמתי לשא ערב הנהל, אף-על-פי דנשואין עם הנהל בשבוע אחת שפיר דמי בין שאינו ביום אחד:

באר היטב

טו מש"ש: (יג) מתר, אפשר דהיה בלוחות שלנו, ט"א: (יד) להעתיקה. שלא לשפסקה, והיה אם למד מעצמו דבר-חדש מתר לכתב, וכן תפ"ח פתח הפתוי בחי"מ, ואם יצטרף לכתב אות עם יתבך הך שבניה, ט"ז ומ"א. אבל השבון המקופות אסור לכתב, ט"א. ואסור למקן קנטרס כדי לכתב עליו אחר המועד, כ"י: (טו) חובותיו, מי שפירח במסין אחרים מתר לכתב עליו נזרות תננים והרשעה, וטוב לעשות בעצמה, אבל אם הדבר בטוח שיתור לערוך אסור, רש"ים. וכתב המ"א עליו: ולא ידעתי למה יגדע מפקד-דינים, רעמ"ש ריש סימן זה ט"ק א': (ה) אין. השעם משום דאין מצרין שמחה בשמחה, ופשוט דנשואין בלא סעודה גמרי אסור, ט"א, ע"ש, עין בשכמה"ג הב"י ג'ה"קלף סימן ט. מלאן

לשם לעשות בי הפות מבי אפים או משתי אחיות ביום אחד, ו"א דאפילו בשבוע א' אין לעשות, אבל בי הפות משני אנשים לשתי נשים מתר דלא ש"ך ערב, וכן הנה נהגו מורי הר"ר יהואל לעשות הפת יהום או יחומה עם הפת אחד מבניו ביום א', ועין ט"ז: (ג) לארס. וכ"ש שמתר לקבץ תנאים לשרוף בחוה

